

Strøg i Byen. Jeg paaftaar derfor, at hele den Beregning, hvorefter Tietgen skulde have faaet Grunden for det Halve af dens Værdi, saa at den altsaa ikke skulde have den Værdi, som han har givet, nemlig af mellem 17 og 18 Kr. pr. Kvadratalen, men derimod af 35 Kr. pr. Kvadratalen, er greben aldeles ud af Luften. Skjøndt det ærede Medlem ganske vist nok kan faae Nogen til at tiltræde og bifalde hans Opstilling, saa tvivler jeg dog meget paa, at han vil faae Nogen til at møde op med Pengene. Derfor var det ogsaa saa fuldstændig uberettiget, naar det ærede Medlem søgte at fremstille Forholdet saaledes, som om Ombygningen af Frederikskirken vilde foregaa for Statens Penge eller for Statens Regning. Det var gennem dette Argument, at han kom ind derpaa, men det syntes, som om han under sit Foredrag kom i Minde om, at der dog var noget Galt i at sige, at Ministeren havde anvendt disse 500,000 Kr. til at faae Pragtbygninger frem, thi senere, forekom det mig, at der kun nævntes som anvendt et Beløb lig det Beløb, som Tietgen har givet for den Grund, som han har kjøbt. Hvad enten det er det One eller det Andet, saa skal jeg dog nu tillade mig at eftervise, at det er lige galt. Naar det ærede Medlem benyttede dette som en Bestanddel af den Argumentation, som gik ud paa, at man her i Folkethinget ved forskellige Bøte havde udtalt sig imod Fuldsjørelsen af Marmorkirken paa den Maade, som sket er, saa er jeg nødsaget til at dvæle lidt nærmere derved. Det ærede Medlem kom igaar og fortalte os, at Rigsdagen — eller i det Mindste Folkethinget, thi ved Rigsdagen forstaar det ærede Medlem jo Folkethinget — ved gjentagne Afstemninger havde udtalt sig imod den Fuldsjørelse af Marmorkirken, som var tilfjeldet, og han kom ogsaa i Dag til at sige, at han havde bragt noget Andet frem i Forhandlingerne her, end jeg havde gjort. Jeg skulde have paaberaabt mig enkelte Nøster, medens han havde paaberaabt sig Thingets Afstemninger. Jeg tillod mig allerede igaar at gjøre opmærksom paa, at det beroede paa en lille Anteseil fra hans Side eller maaste paa en optiist Feil, naar han troede at have læst sig til, at Thinget havde udtalt sig mod Fuldsjørelsen af Marmorkirken; nei, det, Thinget har udtalt sig imod, var, at Statens Penge anvendtes dertil. Jeg tillod mig, som sagt, allerede igaar at gjøre opmærksom herpaa, og det ærede Medlem indrømmede mig det jo ogsaa i Dag; han sagde, at det var ganske rigtigt, men at jeg ogsaa var kommen til det Resultat, at Statens Penge vare anvendte dertil, thi Tietgen havde faaet Pladsen foræret. Derfor fandt jeg det nødvendigt at komme tilbage til dette Punkt for at vise, hvor urigtig det ærede Medlems Betragtning var. Nei, den ene af de Afstemninger, Folkethinget har foretaget, gik ud paa, at man ikke vilde ind-

rømme Ministeren, — dengang Lehmann — 13,000 Rdl. til Reparation af Ruinen, for at den ikke skulde falde sammen. Det vilde man nu ikke, og det er ganske vist, at der fra Finantsudvalgets Flextals Side og ogsaa fra Tschernings Side blev gjort gjældende derimod, at man frygtede for, at naar den saaledes blev staaende, kunde Staten blive indviklet i Besøfninger ved at fuldføre den. Dette er fuldkommen rigtigt; men der ligger i denne Afstemning aldeles Intet, der taler imod, hvad der er sket nu, idet Kirken jo bliver fuldført uden en eneste Skilling, uden en Dros Udgift for Statskassen. Den anden Afstemning gik ud paa, at man modsatte sig Strups Forslag om at skjænte det Hele bort til en Industriudstilling. Hvad deraf skulde kunne udledes, veed jeg virkelig ikke. At udlede deraf, at man ikke vil finde sig i, at Kirken enten bliver staaende eller bliver fuldført, naar det kun ikke sker ved Statskassens Midler, det ser jeg virkelig ikke, at man kan. Det er derfor ogsaa ganske uberettiget, naar det ærede Medlem sagde, at jeg havde brugt Tschernings Udtalelser paa en urigtig Maade, tvertimod, jeg brugte netop Tscherning, som hans Ord faldt, jeg læste dem jo op, og det ærede Medlem indrømmede mig ogsaa, at han erkjendte som Tschernings Lankegang, at denne frygtede for, at Staten, naar Ruinen blev staaende, skulde komme til at anvende Midler paa dens Fuldsjørelse, at det skulde komme til at koste Staten Noget. Hvad var det Andet, Tscherning vilde, end paa alle Maader blive af med den, idet han jo vilde skjænte den til, hvad det skulde være? Det er dette, han har villet, og det er dette, han udtrykkelig siger. — Jeg tror nu at have gennemgaaet det Meste af, hvad det ærede Medlem i Dag fremkom med. Det ærede Medlem udtalte sig endnu mod Slutningen af sit Foredrag noget om det Spørgsmaal, hvorvidt Regjeringen eller vedkommende Minister havde handlet med tilbørlig Omfigt, med Baretagelse af Statens Lær ved Enkelthederne af denne Kontrakt. Dette er nu et Punkt, som jeg tilstrækkelig har drøftet igaar, og jeg har egentlig ikke noget Videre at sige til, hvad jeg i den Henseende har sagt. Jeg fastholder, at Regjeringen efter den Synsmaade, hvormed jeg ser paa Sagen, ingen Opfordring havde til at forlange særlige Garantier af Tietgen for, at det var hans Alvor at foretage det Skridt, som han har tilbudt at gjøre. Naturligvis stiller Forholdet sig anderledes, naar man ser Sagen paa den Maade, at man siger, at Tietgen her har gjort en udmærket Forretning. Han vilde gjerne have en Kirke for sig og sin Kone, og saa har han ment som saa, at, naar han nu kunde faae Statens Grunde for den halve Værdi, kunde han miagelig bygge denne Kirke færdig, saa havde han en Kirke til sig og sin Kone. Det var det, han vilde opnaa, derfor var der ikke noget Spømodigt i hans Tilbud, og derfor skulde Staten